

Senior-dierenarts Engbert Oldenkamp Van de praktijk naar het bedrijfsleven

TEKST PAUL KNIJFF EN JAN SOL

Engbert Oldenkamp voelt zich Drents vanwege de herkomst van zijn familie. Hij is weliswaar een geboren Fries (Kollum 1930), maar het gezin Oldenkamp verhuisde geregeld omdat de functie van zijn vader, Ontvanger der Rijksbelastingen, dat met zich meebracht. Engbert groeide op in Ter Apel, Hoogezand en Deventer. Na zijn studie in Utrecht heeft hij zijn verdere leven gewoond op Walcheren (eenmanspraktijk te Meliskerke), in Leidschendam (gewerkt bij Gist-brocades te Delft) en sinds 2008 in Huize Het Oosten te Bilthoven waar hij de interviewers ontvangt.

Engberts vader was een boerenzoon. Van vaderszijde stamt hij af van de Hugenotenfamilie Bellanger (goud- en zilvermeden) afkomstig uit Blois (Fr.) en later gevestigd in Amsterdam. Engbert wilde de medische kant uit. Het werd Diergeneeskunde. In Utrecht werd Engbert lid van Unitas. Tijdens zijn studie assisteerde hij, zoals dat in die tijd gebruikelijk was, bij het mkz-enten en het tubercu-

lineren van rundvee. Engbert heeft ervaren dat de studenten in zijn tijd niet zo goed praktisch werden geschoold. Een uitzondering daarop was Professor Numans, die oog had voor de praktische heelkundige aspecten waar dierenartsen op voorbereid moesten worden. Ook was er een groot verschil in de kwaliteit van de colleges. Tot zijn spijt heeft Engbert het ook als een gemis ervaren niet goed te zijn voorbereid op allerlei organisatorische en financiële aspecten die van belang zijn voor het starten en runnen van een praktijk. Hij studeerde af in 1957 in een jaargang van ongeveer honderd dierenartsen waarvan zes vrouwelijke collega's.

DIERENARTS OP WALCHEREN (1957-1974)

Engbert begon als eenling in Meliskerke. Het was aanvankelijk een grote-huisdierenpraktijk. Zijn echtgenote Jikke speelde een centrale rol in het gezin (met twee kinderen) en in de praktijk. Het kwam goed van pas dat zij apothekersassistente was. Veel medicijnen moesten

in de eigen apotheek worden bereid. De eerste pakweg zes jaar was er geen sprake van avond-, weekeind-diensten en vakantie. Van nascholing kon het nog niet komen. Utrecht was ver weg. Nieuwe technieken, zoals de keizersnede, moest je jezelf maar proberen eigen te maken. Na verloop van tijd kwam er meer ruimte doordat de praktijken elkaars diensten gingen waarnemen. Er waren wel veeverloskundigen, maar die deden hun werk op Walcheren volledig gescheiden van het veterinaire werkveld. De samenwerking met de Gezondheidsdienst voor Dieren in Goes was goed. Als je een beroep deed op specialistische ondersteuning, kon je op de GD rekenen. Gezelschapsdieren werden steeds belangrijker. Toen Engbert in 1974 de overstap naar de industrie maakte was de verhouding grote/kleine huisdieren 50/50. Die overgang naar het westen van het land en de andere werkomgeving had een grote impact op echtgenote Jikke. Eerst was zij jarenlang de onmisbare spil in werk en gezin. Zij miste daarna de reuring en de afleiding. Maar gelukkig keek ze in Leidschendam nog wel uit

op een wei met koeien. Daarmee ging een wens (om niet te zeggen: een voorwaarde) van haar in vervulling.

DIERENARTS IN HET BEDRIJFSLEVEN (1974-1988) EN DAARNA

Daar werd nog vreemd tegen aangekeken in de tijd dat Engbert van loopbaan veranderde. Het heeft jaren geduurd voordat de veterinaire gemeenschap gewend raakte aan dierenartsen die de praktijk verlieten om 'in de industrie' te gaan werken. Ook de KNMvD had er aanvankelijk geen oog voor. Dat verbeterde pas toen de Groepen in de KNMvD tot ontwikkeling kwamen. De collega's in het bedrijfsleven voelden zich thuis in de Groep DIB (dierenartsen in het bedrijfsleven). Volgens Engbert heeft de populariteit van het Diergeneeskundig Memorandum, dat gesponsord werd (en wordt) door veterinaire-farmaceutische bedrijven, daarbij een belangrijke brugfunctie vervuld. Na zijn pensionering bij Gist-brocades heeft Engbert nog vijftien jaar gewerkt als zelfstandig International Veterinary Consultant (registratie diergeneesmiddelen).

VERANDERINGEN IN DIERGENEESKUNDE.

Engbert memoreert dat er tijdens zijn loopbaan veel in de diergeneeskunde is veranderd. Er werden veel antibiotica in allerlei formuleringen ontwikkeld, de diergeneesmiddelencoöperatie AUV werd opgericht, specialisatie nam een grote vlucht, er kwamen, soms hele grote, groepspraktijken, er was een overgang van de behandeling van het individuele dier naar bedrijfsbegeleiding, de KI maakte een indrukwekkende ontwikkeling door, embryotransplantatie begon zich te ontwikkelen, postacademisch onderwijs werd gestalte gegeven, het aantal vrouwen in de diergeneeskunde werd groter, enzovoorts.

MAATSCHAPPELIJK

Ook buiten zijn dagelijkse bezigheden is Engbert veelzijdig actief geweest en gebleven zoals lid van Round Table, Rotary en Past Rotary. Hij heeft ook 28 jaar lang, onder meer als (hoofd)-redacteur, deel uitgemaakt van de redactie van het Diergeneeskundig Memorandum. Bestuurlijk heeft hij zijn sporen nagelaten bij de KNMvD

(Afdelingsbestuur) en het TvD (Redactie-adviesraad). Van het Veterinair Historisch Genootschap (VHG) is hij erelid op grond van zijn verdiensten als mede-oprichter, oud-penningmeester, publicist in het VHG-bulletin Argos en trekker van het VHG/KNMvD-project 'Tussen Boer en Burger – Diergeneeskunde in Nederland en de overzeese gebiedsdelen 1925 - 1950'. Engbert kan moeilijk 'niets doen'. Na het gesprek zal hij zich weer gaan wijden aan het maken van de volgende maandelijkse anagram, een puzzel waar menig bewoner van Huize Het Oosten in Bilthoven het eerste naar zoekt als het huisorgaan weer op de mat valt.

ENGBERT OLDENKAMP

